Sulla pohkstawid

need, kélle al ůks tåp seisab; nenda kui ą ę ǫ ų, ja nåitab se tippikene, et sélle pohkstawiga, kélle al tedda nåhtakse, ůks i kokko on sullanud. Sönnad nåitwad sedda selgeste

arm Jummalast — ąrm hobist.
tal lamba poeg — tąl kus hobbost pean
wars mårra — wąrs lua tagga
palka saab orri — pąlka tuaks metsast
wil lamba seljas — wįl innimese kůlges
kool tulleb suust — koǫl kus lapsed öppiwad.

Röhhutud pohkstawid

need, kélle peål se kriipsokene (´) nåhha, mis sedda nåitab, et heål sélle pohkstawi peåle kánnab, ja ötse temma peåle röhhub, kélle ůlle tedda nåhtakse seiswad. Sönnad, mis seie panneme, andwad tåhhendust, nenda kui:

kallale låhheb kallamees—kállale tulleb karru
kanna pessas on munna —kánna tagga kánnus
murre on süddames —múrre keles
warras wöttab —wárras torgib
wannutan watlad —wánnutan innimest.

Ö, ö.

Sesinnane pohkstaw pudus tånnini makele awitsas, mis ömmetige håddast tąrwis låhheb, kui selgeste kirjutada, ja öiete luggeda. Temma heålt ehk helli kuled, kui kegi hobbost ajab ja ö hůab. Sönnad andwad selgust; nenda kui:

kǫ̊rt keeb paddas — kört kůnnan wåljal
töe hinda maksetakse — töe tundmist ánnab Jummal
öe pimmedust kardan — öe surma nuttan
roigast pannen aida — röigast söön.

TÃƒÂ¤ieline ABD-Ramat, 1823, lk. 33